

[Oluf Pedersen.]

Midlerne til Veje ved Grundskyld, inddraget hos Grundrentens virkelige Ejere.

Pürschel: Jeg vil gerne begynde med at takke Statsministeren for Udtalelserne om Hr. Patursson og hans særegne Form for Agitation oppe paa Færøerne. Jeg tror, de er blevet hørt med Tilfredshed fra alle Sider her i Salen.

Der har været anstillet nogle Betragtninger over, hvorvidt den Vurdering, jeg forleden fremsatte af Regeringens Politik overfor England, falder sammen med Partiets. I den Anledning vil jeg gerne bemærke, at jeg antager ikke, Forskellen i Vurderingen af Regeringens Politik i og for sig er stor indenfor det konservative Folkeparti, man anser dér ganske almindeligt Regeringens Politik paa dette Omraade for at have været uheldig. Forskellen i Opfattelsen — for en saadan er der naturligvis — beror, saa vidt jeg kan se, mere paa en Vurdering af den forfatningsmæssige Stilling efter Valget, og hvor langt dette naturligt maa føre en i Retning af Imødekommethed overfor Regeringen.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det væsentligt for at rette noget af det meget urigtige, som den ærede kommunistiske Taler Hr. Aksel Larsen i Gaar fremkom med. Det er forfærdende at se, at en saadan Serie af Urigtigheder kan fremsættes her, hvor Adgangen til at faa de rigtige Oplysninger er saa overordentlig let. Der er en Udtalelse, som er saa overordentlig karakteristisk, der lyder saaledes:

„En Marxist behøver ikke at have undersøgt noget Koloniregnskab for at tage Stilling til Kolonispørgsmaal. Vi ved udmærket vel, at Kolonier har man for at udbytte dem.“

Det er overordentlig nemt, naar bare man er Marxist, behøver man overhovedet ikke at undersøge de Spørgsmaal, man skal udtale sig om, forstaar jeg, dem har man i Forvejen fuldkommen paa det rene. Man har en Doktrin, der siger: Kolonier er til for at udbyttes, og dermed er Spørgsmaalet ude af Verden. Jeg tror dog, det er en Opfattelse af Marxisme, der ikke vil blive underskrevet fra alle Sider her i Salen. Jeg gør opmærksom paa, at der i § 21 i Loven om Grønlands Styrelse staar:

„Al Handelsvirksomhed paa Grønland skal have til Formaal at fremme den grønlandske Befolknings økonomiske Vilkaar.“

Dernæst gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger om Regnskaberne der-

oppefra og sagde, at det fremgaar af Statistisk Aarvog, at vi i 3 Aar har indført til Grønland for 8 770 000 Kr. Varer, og i samme Tidsrum er der fra Grønland udført for 25 353 000 Kr. Det sidste Tal lyder imponerende, men der er det ejendommelige ved det, at naar man undersøger, hvorledes det fremkommer, vil man se, at af de 25 Mill. Kr. hidrører ca. 7 Millioner fra de egentlige grønlandske Produkter, og noget over 18 Millioner er Værdien af den udførte Kryolit. Nu er der den Ting at bemærke, at Muligheden for at udnytte Kryolitten foreligger overhovedet ikke for Grønlænderne, der er jo i og ved Kryolitbrudet i Grønland ikke en eneste Grønlænder, saa nogen Udbygning af Grønlænderne for disse 18,6 Millioners Vedkommende kan der fornuftigvis ikke være Tale om. De Tal, der bliver tilbage og kommer til at staa overfor hinanden, er disse: Der er herfra udført til Grønland for 8,7 Mill. Kr. og udført fra Grønland hertil Varer for 6,9 Millioner. Det giver et noget andet Billede end det, som det ærede Medlem fremstillede eller fremtryllede, maa jeg maaske hellere sige.

Det ærede Medlem talte derefter om Kirken og sagde, at det var en Udgift, man paatvang Eskimoerne. Historisk kan det siges, at Kirken er paatvunget Eskimoerne, men det kan ikke siges i Øjeblikket, thi der er ikke noget Sted her i Danmark, hvor en saa stor Procentdel af Befolkningen hver eneste Gang, der er Lejlighed til at gaa i Kirke, benytter denne; enhver, der har været oppe paa Grønland, ved, at om Søndagen er praktisk talt hele Befolkningen samlet i Kirken deroppe, saa det er en meget stor Misforstaaelse at tro, at denne Udgift er paatvunget Eskimoerne.

Saa citerede det ærede Medlem nogle Bemærkninger til Finansloven og siger, at paa Grønland nedsætter man Priserne paa de Varer, man køber hos Grønlænderne, uanset, hvordan Verdensprisniveauet for de samme Varer er. Det, der sker, er, at man nedsætter Fiskepriserne deroppe og derved nærmer sig de Priser, som i det frie Marked betales for Fisken. Dette er et Led i en bevidst Udvikling, idet man til at begynde med, for at vænne Grønlænderne til et Fiskeri, som oprindeligt var et fuldkommen foragtet Erhverv oppe paa Grønland — man regnede den Mand, der fiskede, for en fuldkommen mindreværdig Mand —, for at vænne Befolkningen til at fiske deroppe, da Sælfangsten slog fejl, har betalt en meget betydelig Overpris for Fisken, og denne nedsætter man systematisk, saaledes at